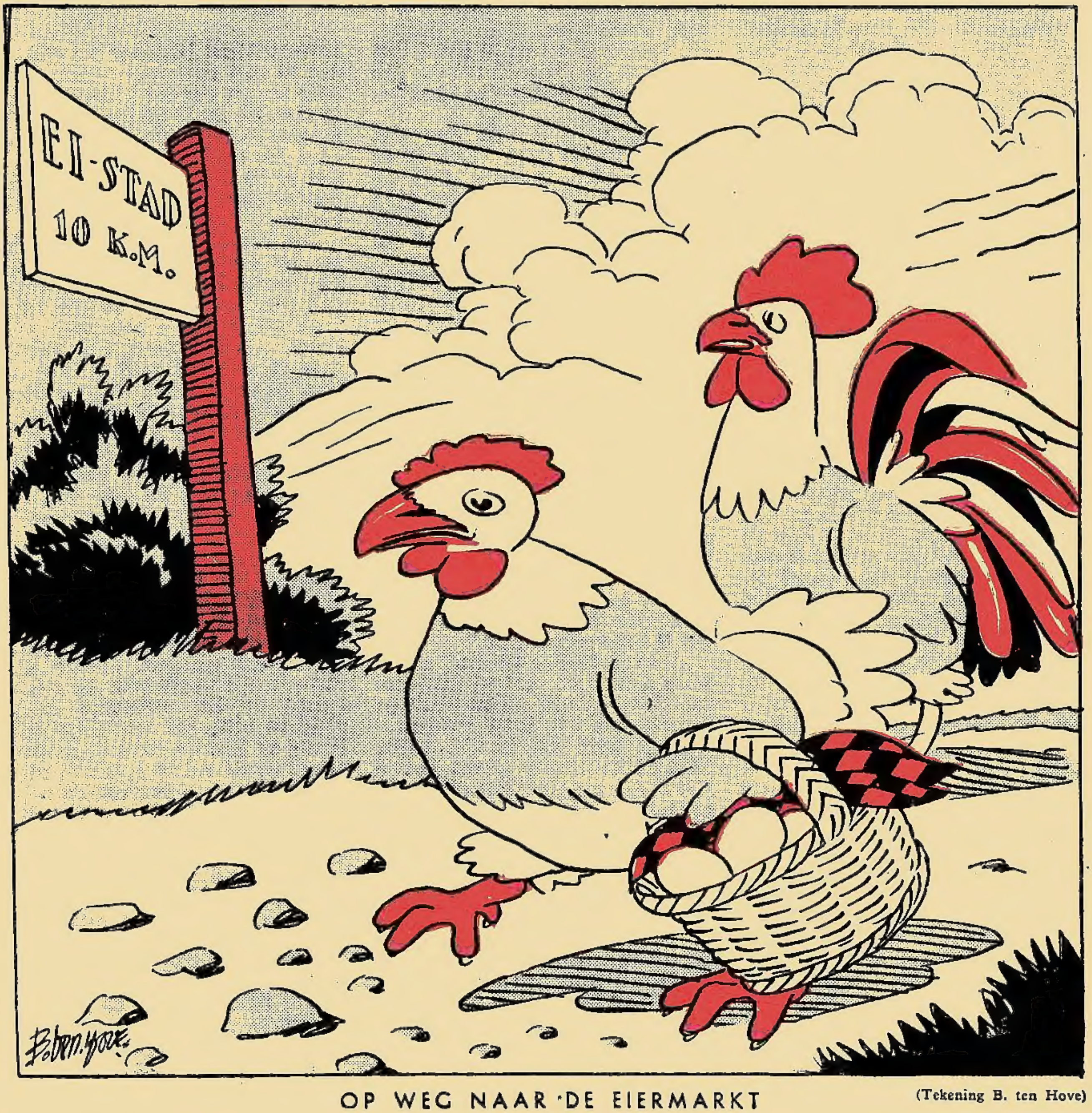
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 14 AUGUSTUS 1941

OP WEG NAAR DE EIERMARKT

(Tekening B. ten Hove)

LOEKIE OP VACANTIE

(Tekening Willy Schermelé)

Dagenlang waren Rudie en Rientje al min of meer opgewonden geweest. Want hun nichtje Loekie zou komen logeren. Ze zou de hele vacantie blijven en misschien wel langer. Rudie en Rientje, die twaalf en elf jaar oud waren, hadden hun nichtje, dat toevallig ook elf jaar was, nog nooit gezien. Dat kwam zo. Loekie's vader woonde in Indië en twee jaar geleden was Loekie uit Indië gekomen. Eerst was ze anderhalf jaar op een kostschool geweest, en toen nog een half jaar bij oma. Haar oma was ook de oma van Rudie en Rientje, maar het toeval wilde, dat oma in Amsterdam woonde en Rudie en Rientje op een landgoed in het oosten van het land. Anders zagen de kindederen oma geregeld met Kerstmis en Pasen verschijnen, maar ze had de kinderen dit jaar moeten teleurstellen, omdat Loekie die vacanties liever thuis was gebleven. De kinderen hadden oma al een hele tijd niet gezien en nu had moeder een paar weken geleden bericht ontvangen, dat oma een rustkuur moest doen en of het goed was, dat Loekie deze zomer bij hen kwam. Ongerust over die brief, waren vader en moeder eens gaan kijken, wat er met oma was. En nu waren vader en moeder met het nieuws thuisgekomen, dat oma niet ziek was, alleen maar wat rust behoefde, en dat Loekie nu enkele maanden hier buiten zou komen.

Vader en moeder vertelden niet veel over Loekie. Rudie en Rientje wisten wel, dat hun nichtje al heel jong haar moeder had verloren en wat verwend was. Vader wilde misschien de vreugde van z'n beide kinderen niet bederven, want eerlijk gezegd, was Loekie hem erg tegengevallen. Loekie was brutaal, bedilziek, eigenzinnig en wreed. Ja, je kon nog wel een heleboel andere gebreken van haar opnoemen. Ze had er waarschijnlijk wel schuld aan, dat oma nu rust moest nemen. Het was moeder wel duidelijk geweest, dat Loekie door haar omgeving zo was bedorven.

De dag voor Loekie's komst gingen Rudie en Rientje alles nog eens inspecteren. Hun eigen leuke tuinhuisje, dat ze een paar jaar geleden van vader cadeau hadden gekregen en waar moeder nieuwe cretonnen hoesjes over de kussens had gedaan, zag er keurig uit. De poes, met haar vier kleine poesjes, lag in haar mandje te spinnen en begon kopjes te geven, toen de kinderen binnenkwamen. 't Was een reuze knus huisje met roodgelakte meubeltjes en 'n echt keukentje met allerlei toebehoren. Het huisje was zo ingericht, dat er 'n kamertje was en dan nog een knutselhokje om er te timmeren, te knippen, te verven en andere karweitjes te doen. Vader en moeder kwamen af en toe eens theedrinken en 's middags waren er altijd veel vriendjes en vriendinnetjes. Die wisten ook allemaal van de komst van Loekie.

Eindelijk was de dag van Loekie's komst daar. Vader en de kinderen zouden haar met de ponywagen van de trein gaan halen. „Dat vindt ze vast leuker dan die ouwe Ford van u," zei Rudie plagend.

Maar het bleek al gauw, dat het nieuwe nichtje niets leuk vond. Ze was trouwens zelf ook niet leuk. Al dadelijk na de begroeting, die van de kant van Rudie en Rientje erg hartelijk was, maar van Loekie's kant koeltjes, vroeg Loekie: „Hebben jullie geen auto?"

„Jawel," zei Rudie, „maar we dachten, dat je dit aardiger zou vinden."

„Hm," antwoordde Loekie, „paard en wagen zijn zo ouderwets."

Vader glimlachte en zei: „Ja, Loekie, alles buiten is een beetje ouderwets. Maar 't is gezellig, en dat is het voornaamste."

„Wat je gezellig noemt," mompelde Loekie zo half en half binnensmonds. Vader en de kinderen hoorden het wel, maar zwegen.

Thuis werd het al niet beter. Zelfs de koffietafel bracht Loekie niet in een prettiger stemming. Op de trotse mededeling, dat de aardbeien uit hun eigen tuintje waren en dat ze 's middags aardbeien uit Rientje's tuintje zouden eten, kreeg Rudie niet eens antwoord. Loekie bediende zich aan tafel eigenhandig van allerlei dingen, die Rudie en Rientje nooit aanraakten en waarvan moeder hen altijd bediende. Ze nam alles, nog vóór vader en moeder zich hadden bediend, en gaf een nors of in het geheel geen antwoord, als haar iets werd gevraagd.

De eerste dag wilden vader en moeder geen aanmerkingen maken. Misschien leed Loekie er wel onder, dat ze van oma weg moest. Aan haar eetlust was dat overigens niet te merken. „'t Is wel jammer," zei moeder na de koffie tegen vader, „dat het kind zo vreemd doet. Ze ziet er zo lief uit met die mooie, blauwe ogen en die lange, blonde krullen. Precies haar moeder."

Dat was een zuster van Rientje's moeder geweest en die vond het een treurige gedachte, dat een kind van haar lieve zuster zo kon zijn.

„Mogelijk komt het wel," zei vader, „omdat eerst die baboe haar zo verwend heeft en dat ze later eigenlijk nooit meer leiding heeft gehad. Oma is ook te oud, om veel naar Loekie om te kijken."

Er werd over Loekie verder niet meer gesproken. Wel bedierf ze die middag ook de pret van de kinderen. Er kwam geen woord van lof over haar lippen, toen Rientje haar het mooie logeerkamertje liet zien, dat voor haar in orde was gebracht. Niets bijzonders vond ze aan de uitgestrekte tuin, de boomgaard, het stuk bos, dat bij het landgoed hoorde. De varkens, die vader voor de gezelligheid op een weilandje hield, vond ze vies, het tuinhuisje van Rudie en Rientje vond ze kinderachtig en de ruime speeltuin met schommel, wip en zweefmolen, ach, daar vond ze al evenmin iets aan. Rudie ergerde zich dood. „Vader heeft in z'n vrije tijd alles zelf gemaakt," zei hij trots.

„Nogal een kunst," antwoordde Loekie. „Je kunt dat toch allemaal leren."

„Zo," zei Rudie boos, „dus jij vindt dat alles te leren is?"

„Ja, natuurlijk!" was Loekie's antwoord.

„Wel," zei Rudie, „waarom heb jij dan geen beleefdheid geleerd?"

„Ach, die heb jij ook niet geleerd," smaalde Loekie.

„Maar jij bent begonnen," verweet Rudie. En de hele middag toonde de anders zo vriendelijke jongen een nors gezicht.

Rientje had meer geduld met Loekie en probeerde het nog wat langer. Alleen toen Loekie met opzet de jonge poesjes uit haar arm liet vallen, werd ze echt kwaad. „Dat is lelijk," zei ze, „je mag dieren niet zo ruw behandelen." En half huilend legde ze de kleine poesjes weer in het mandje.

„Een poes komt altijd op z'n pootjes terecht," vond Loekie.

De volgende dag en de daarop volgende dag bemoeiden Rudie en Rientje zich nauwelijks met Loekie. Ze waren afgemeten vriendelijk tegen haar, maar probeerden haar zoveel mogelijk te ontlopen. Wel begrepen ze, dat Loekie in het tuinhuisje kwam, want soms misten ze boeken, dan weer een kleurpotlood en andere kleine dingen. De vriendjes en vriendinnetjes van Rudie en Rientje zagen ook spoedig in, dat er met Loekie niet veel te beginnen was. Bij enkele wilde spelletjes vonden de jongens haar nogal geschikt, omdat Loekie inderdaad alles durfde. Toen ze merkte, dat Rudie en Rientje haar zo'n beetje aan haar lot overlieten, begon ze in bomen te klimmen en liep ze de hele dag met blote voeten in de beek, om stekeltjes te zoeken, en aaltjes en kikkers. Ze was en bleef thuis tegenover vader en moeder en het personeel even onbeleefd en onverschillig. En toch zag moeder wel, dat het Loekie verdriet deed, dat zo langzamerhand iedereen zich van haar afwendde. Onopgemerkt kwam Loekie steeds in de buurt van Rudie en Rientje, doch die hadden het na de slechte ondervindingen van de eerste dagen beslist opgegeven.

Op zekere avond spraken vader en moeder lang en ernstig met elkaar.

„Ik zal Loekie vanavond eens onder handen nemen," zei moeder. „Spreek jij dan nog eens met de kinderen."

Die middag gebeurde er echter iets merkwaardigs, dat Loekie's hele verdere leven veranderde en waardoor duidelijk werd, dat ze, ondanks haar uiterlijke onverschilligheid, toch een goed hart had.

Langs het bosgedeelte, waar het tuinhuisje stond, liep een landweg. Het was 'n mulle, moeilijk begaanbare weg, gebruikt door de boeren, die met paard en wagen reden.

Plotseling hoorden de kinderen een zware, barse stem en hevig gejank. Dadelijk holden ze naar de weg en daar zagen ze, hoe een man met een hondenkar z'n hond afranselde. 't Arme dier was zo mager als brandhout en kon de zware kar, waar de baas nog bovenop zat, niet door het mulle zand trekken. En de kerel ranselde z'n beest maar.

„Hé, lafaard!" schreeuwde Loekie.

„Wat heb jij er mee te maken?" vroeg de kerel nijdig. „Pas op, of je krijgt ook nog klappen van me!" De man, die er groot, ruw en ongeschoren uitzag, kwam al op Loekie af. Maar bang was ze heus niet! Ze sprong vlug over de lage heining en wat Rudie en Rientje toen zagen, zouden ze nooit vergeten.

Op de kar lagen bezems en borstels en luiwagens. Loekie pakte er vlug een van en begon den man met de bezem te bewerken. Het regende slagen op z'n rug en schouders en het gebeurde alles zo vlug, dat hij zelfs geen tijd had, iets terug te doen. Loekie wist van geen ophouden en 't was maar goed, dat Rientje er gauw den tuinman bij haalde. Die verloste den man uit z'n netelige positie. Maar hij moest mee naar den veldwachter, waar proces-verbaal tegen hem werd opgemaakt wegens dierenmishandeling. De arme hond werd uitgespannen en door Loekie meegenomen.

„'t Was reusachtig," zei Rudie vol bewondering.

Moeder sprak die avond lang met Loekie, terwijl ze haar een oud foto-album liet zien.

„Je lijkt zo op je moeder, Loek," zei moeder hartelijk. „Daarom waren we allemaal blij, dat je bij ons kwam. In het begin leek je innerlijk echter helemaal niet op je moeder, want die was vriendelijk en lief voor iedereen. Maar vanmiddag heb je toch getoond, dat je het hart op de rechte plaats hebt zitten."

Na een lang en hartelijk gesprek met de moeder van Rudie en Rientje probeerde Loekie haar leven te beteren. Na korte tijd al bemerkte ze, dat het veel gemakkelijker en prettiger was, om goed en vriendelijk te zijn. De hond werd voor een kleinigheid van den borstelkoopman gekocht en voortaan door Loekie verzorgd. En Loekie, Rientje en Rudie vormden een onafscheidelijk drietal.

't Prettigst van al vond Loekie, toen ze hoorde, dat ze voor onbepaalde tijd blijven moest, omdat het voor oma's zwakke gezondheid beter was.

WILLY SCHERMELÉ

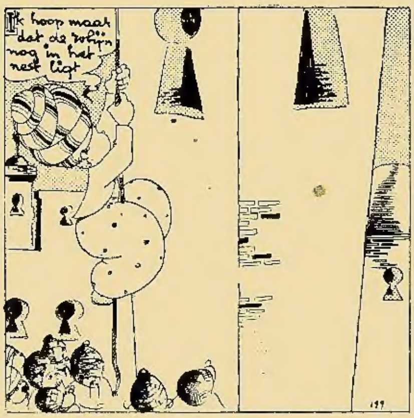
(Tekening Latte)

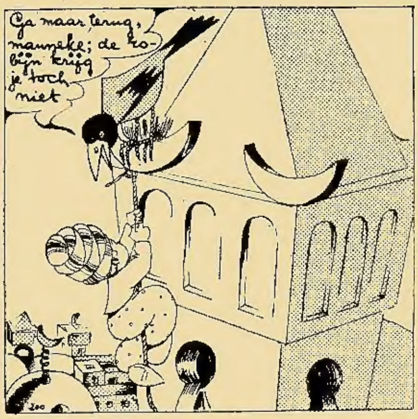
OM TE KLEUREN

TOMMIE'S AVONTUREN

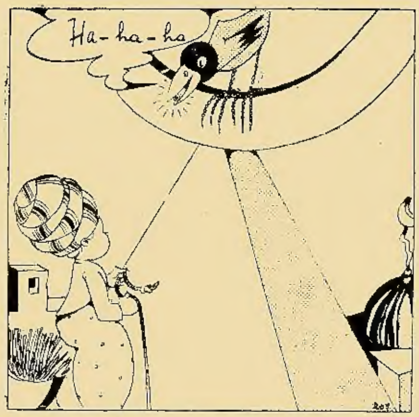
DOOR PIET BROOS

De sultan vond het goed dat Tommie hem de robijn wilde terugbezorgen. Langs het touw, dat er nog steeds hing en dat hij zelf had vastgeknoopt boven, klom hij omhoog.

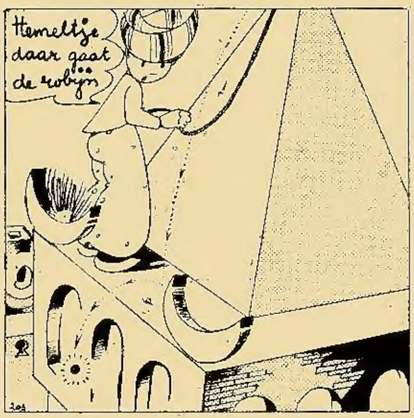
De klapekster, die Tommie zag komen, lachte hem uit. „Wou jij de robijn? Dan moet je vroeger opstaan!" Tommie zei niets en klom langzaam maar zeker naar boven.

De ekster wipte echter een étage hoger en zat daar Tommie te bespotten. Maar Tommie speelde wat met het touw en legde er ongemerkt een flinke lus in.

Voordat de ekster wist wat er gebeurde, sloeg de lus om haar nek. Van schrik sperde zij haar bek wagenwijd open en de robijn rolde naar beneden.

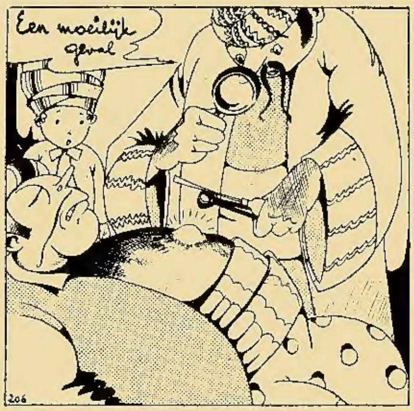
Pinggg.... tjoep.... daar rolde de kostbare steen van de toren af en Tommie schrok er zo van, dat hij heel geen moeite deed om de robijn te grijpen.

Beneden stonden de bewoners van de stad allemaal naar boven te gapen om goed te kunnen zien wat Tommie daar uitvoerde. Ze zagen niet dat de robijn naar beneden kwam.

Plof.... de steen schoot net in een van de open monden en de Turkse minister schrok er zó van, dat hij meteen de robijn inslikte. O, wat lag hem die zwaar op zijn maag.

Daar moest de dokter aan te pas komen. Die bracht zijn gereedschappen mee, maar het was geen alledaags geval, en het duurde dan ook 'n poos, eer de steen te voorschijn was getoverd.

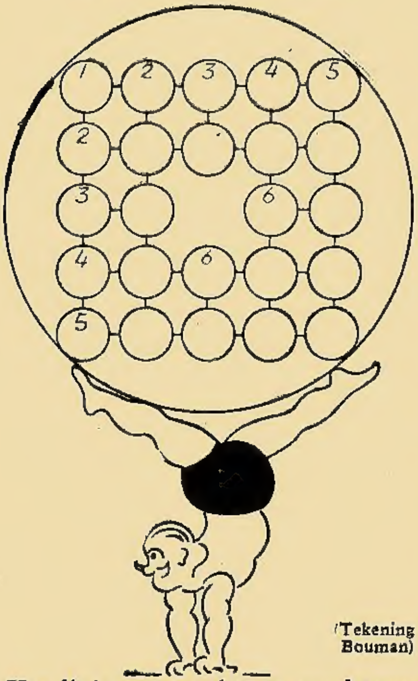

Maar ten slotte lukte het toch en sultan Kwaaie-borstel was reuzendankbaar, dat hij de steen weer terughad. De dokter en Tommie kregen allebei een grote beloning.

WILLY WEETAL'S
WEDERWAARDIGHEDEN
DOOR
R·M·BRINKERHOFF
COPYRIGHT BJORS
HET REGENT ALWEER: MAAR IK VERTIK HET OM WEER VIER VERDIEPINGEN HOOG TE KLIMMEN VOOR EEN PARAPLU!
KAMERS TE HUUR
IK SLA GEWOON EEN KRANT OVER MIJN HOOFD.
NIEWS
TE HUUR
ZIEZO NU IS MIJN HOEDJE BESCHUT
WAT SPIJT ME DAT! OCH, ZEG, EEN CHINEES!
RESTAURA
WAT ZEGT IE?
HIJ RATELT MAAR DOOR. IK VERSTA D'R GEEN SNARS VAN.
2.
NEEM ME NIET KWALIJK. IK WEET WAT IE ZEGT. ZAL IK HET EVEN VOOR U VERTALEN?
O GRAAG!!
MENEER WANG ZEGT: „SPIJT ME ZEER”
R - M - BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

ACROBAATRAADSEL

(Tekening Bouman)

Van links naar rechts en van boven naar beneden dezelfde woordjes invullen, die de volgende betekenis hebben :

1. Metaal (SNBOR)
2. Losgesprongen draad van een costuum (FELAR)
3. Voegwoord
4. Het zuivere gewicht der koopwaren (OTETN)
5. Zit om een kussen (POSLO)
6. Meisjesnaam

KAARTJESPUZZLE

S. PACHA

Welk dier is dit?

I. A. PON

Welk instrument is dit?

R. P. KOE

Welk metaal is dit?

J. P. TER UI

Welke planeet is dit?

E. WRAT

Welke vloeistof is dit?

INVULRIJMPJE
(voor ouderen)

Hier volgt een achtregelig versje, maar de aardigheid ervan is, dat we geen enkele klinker hebben ingevuld. Dat moeten jullie namelijk zelf doen. We hebben alle klinkers vervangen door cijfers en de pientere baasjes onder jullie zullen gauw genoeg door hebben wat die cijfers betekenen en welke klinkers er in de plaats moeten komen te staan. Hier volgt het versje:

9-n h-5-t z-1-nd 9-s't l-5-kk-5-r sp-5-l-5-n
M-5-t 15-ns sch-5-pj-5-s, gr-15-15-t 5-n kl-5-9-n,
M-5-t 15-ns p-1-nn-5-tj-5-s 5-n p-15-tj-5-s
V-9-nd-5-n w-25 h-5-t r-5-21-z5-f-25-n.
W-1-nt w-5 b-1-kk-5-n h-5-5-l w-1-t k-15-5-kj-5-s.
R-15-nd 15-f v-9-5-rk-1-nt 9-n d-5 z-15-n,
5-n w-1-t m-5-5-r 9-s: 15-nz-5 k-15-5-kj-5-s
Kr-25-g j-5 v-1-st n-15-g z-15-nd-5-r b-15-n.

STREEPJESPUZZLE

(Tekening Bouman)

Wat zou dat nu wel zijn? Nou, niets anders dan een woord dat je als kind ettelijke malen per dag gebruikt, hoor. Om dat woord precies te kunnen lezen is het voldoende dat je twee kleine dwarsstreepjes zet. De vraag is nu maar: waar zet je die? Denk maar 'n poosje na over dat probleem en over dat geheimzinnige woordje, dat moeder zo graag en zo vaak hoort roepen.

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORDRAADSEL

Van links naar rechts: 1. Kier. 5. Jongen. 7. An. 8. Gij. 9. Mij. 10. El. 11. Ka. 13. Erf. 15. Leed. 17. Knel.

Van boven naar beneden: 1. Konijn. 2. In. 3. Eg. 4. Regen. 5. Jam. 6. Nijl. 11. Kelk. 12. Aren. 14. Fee. 16. Dl.

AN-PUZZLE

1.	A	N	D	E	R
2.	H	A	N	E	N
3.	B	R	A	N	D
4.	G	R	A	A	N

RAADSELTJE

Een schildpad.

TEKENPLAATJE

(Tekening Harte)

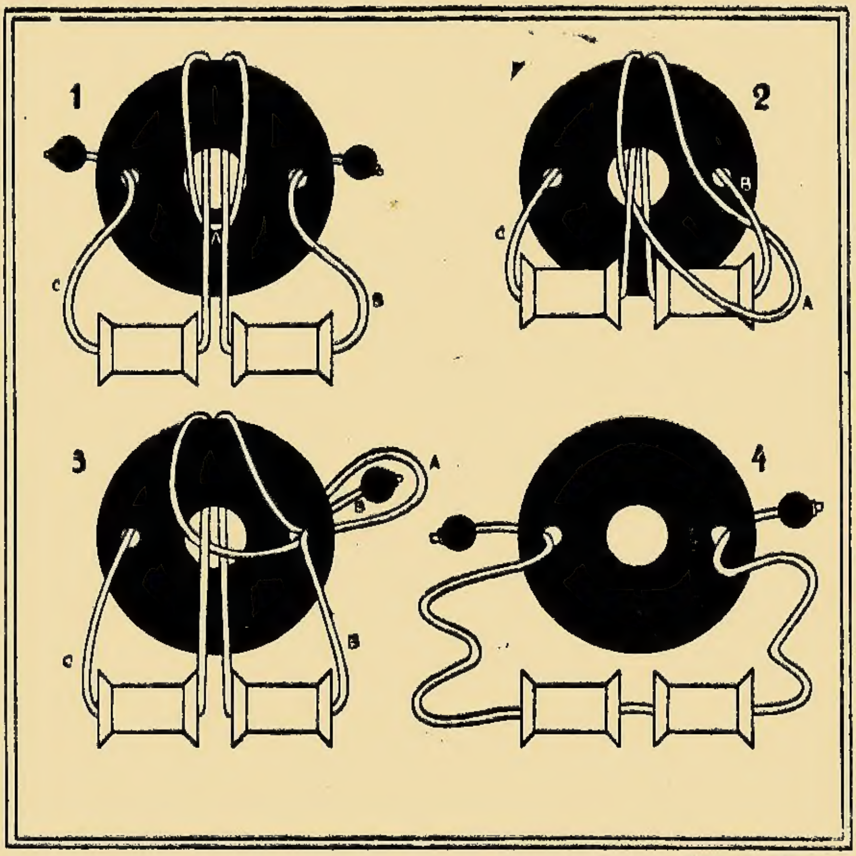
WAT ZIET GE?

1. Het schilderij hangt aan één oog.
2. De maan staat nooit zo.
3. Het zwaard van het schip staat verkeerd.
4. De reeftouwen hangen boven aan het zeil.
5. Een der boeken staat zó, dat het valt.
6. De rookpijpen zijn verkeerd gebogen.
7. De slinger van de klok komt tegen de kast.
8. Het gewicht van de klok kan niet zakken.
9. Een lade heeft geen knop.
10. De rook uit de schoorsteen slaat verkeerd, daar de windvaan staat voor wind van rechts.
11. Het gordijn links heeft bovenaan geen rand.
12. De gaskraan is gesloten en toch zijn er vlammen.
13. Het voetkussen heeft een oor.
14. De tuit van de ketel op tafel staat verkeerd.
15. Soepterrien zonder knop.
16. Het mes links van het servet leggen is verkeerd.
17. De postzegel op de brief zit in de verkeerde hoek.
18. Er zijn geen lepels voor de soep.

HOE KRIJGEN WE DIE BIJ ELKAAR?

Zoals jullie zien, zijn beide klosjes goed van elkaar gescheiden. Ze zitten namelijk allebei op een touwtje dat door een plankje gaat en die touwtjes mogen natuurlijk niet losgemaakt worden. Fig. 1 toont verder goed aan, hoe het hele gevalletje er uitziet. Om het bij elkaar brengen der klosjes te bewerkstelligen, ga je als volgt te werk. Je neemt de lus A van fig.1 en trekt die naar onderen, waarmee je het B-klosje van bovenaf door de lus wipt. Aldus krijg je fig. 2. Nu pak je lus A vast en steekt hem door het kleine gaatje B en van de achterkant haal je het stukje touw met het bolletje door de lus heen. Fig. 3. Daarna trek je die lus weer terug.

Nu doe je precies 't zelfde met klosje C. En als je de lus nu uit het linkergaatje terugtrekt na de bewerking, zul je de touwtjes precies hebben zoals fig. 4 aangeeft. Dan zijn ze namelijk bij elkaar. Nu kun je dit truc je natuurlijk in omgekeerde richting ten beste geven. Je begint met het stukje touw tussen beide klosjes door het middelste gat te steken. Een lus dus. Die lus hou je aan de achterzijde vast. Dan maak je van een van de touwtjes (links bv.), die door 't gat hangen, weer een lus, steekt die door 't linker, kleine gaatje en wipt hen over 't uiteinde van 't touw, waarna je de lus terugtrekt. Het linkerklosje zit dan al vast. Je doet nu precies 't zelfde met het andere touwtje rechts.

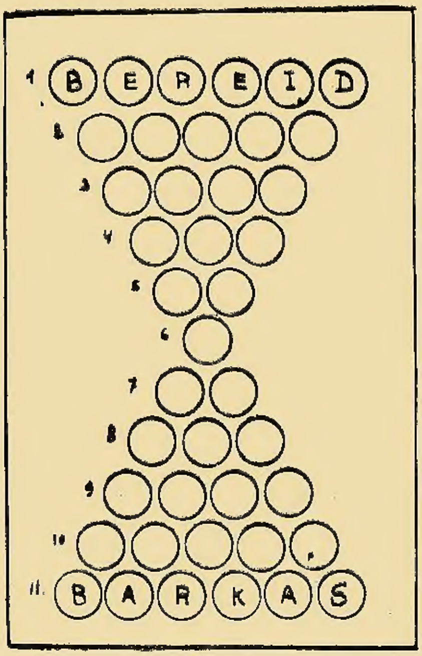

(Tekening Bouman)

Het lijkt een beetje ingewikkeld, maar als je wat gaat oefenen heb je 't zo door. Je hebt niets anders nodig dan een plankje, waarin je drie gaatjes boort. In plaats van klosjes, kun je ook ringen nemen en de touwtjes kun je met 'n lucifertje wel aan de achterzijde van het plankje vastmaken.

Volgende week geven we nog een andere manier om de klosjes bij elkaar te brengen, maar deze is verreweg de gemakkelijkste.

(Tekening Bouman)

CIRKELPUZZLE

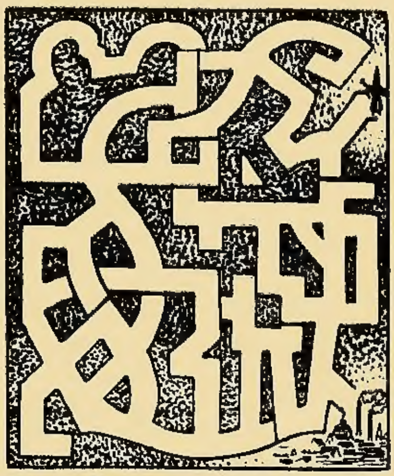
Hier hebben jullie elf rijen cirkeltjes. Op elke rij komt een woord te staan en zoals jullie zien heeft elk volgend woordje tot en met rij 6 een letter minder. Dat niet alleen, maar elk volgend woordje bestaat precies uit dezelfde letters als het voorafgaande woord, min een letter die dan wegvalt. Vanaf rij zeven is het precies andersom. Daar komt op elke rij telkens één letter bij. De elf woordjes beantwoorden aan de volgende gegevens. Om jullie te helpen, hebben we het eerste en laatste woord ingevuld.

2. Niet smal maar....
3. Sterk behaard dier.
4. Aanzien.
5. Muzieknoot.
6. Medeklinker.
7. Voertuig voor de winter.
8. Nog een voertuig, dit keer op wielen.
9. Vaartuig.
10. Loods.

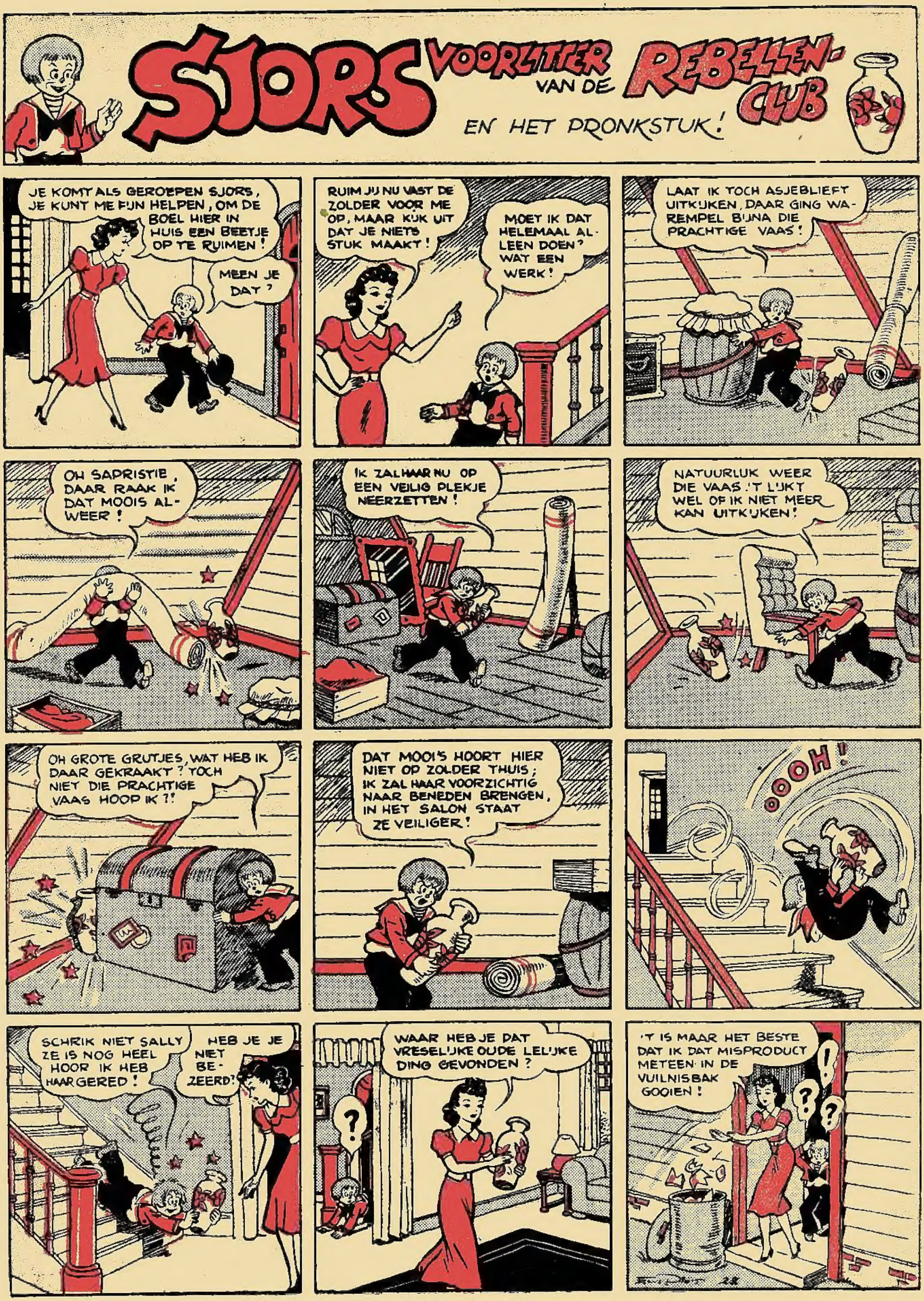
ONZE DOOLHOF

Je treedt de doolhof binnen rechtsboven, waar het mannetje staat en je brengt het mannetje zo gauw mogelijk naar de grote stad rechts onderaan.

Kun je de weg vinden?

(Tekening Bouman)

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
EN HET PRONKSTUK!
JE KOMT ALS GEROEPEN SJORS, JE KUNT ME FIJN HELPEN, OM DE BOEL HIER IN HUIS EEN BEETJE OP TE RUIMEN!
MEEN JE DAT?
RUIM JIJ NU VAST DE ZOLDER VOOR ME OP, MAAR KIJK UIT DAT JE NIETS STUK MAAKT!
MOET IK DAT HELEMAAL ALLEEN DOEN? WAT EEN WERK!
LAAT IK TOCH ASJEBLIEFT UITKIJKEN, DAAR GING WAREMPEL BIJNA DIE PRACHTIGE VAAS!
OH SAPRISTIE, DAAR RAAK IK DAT MOOIS ALWEER!
IK ZAL HAAR NU OP EEN VEILIG PLEKJE NEERZETTEN!
NATUURLIJK WEER DIE VAAS! 'T LIJKT WEL OF IK NIET MEER KAN UITKIJKEN!
OH GROTE GRUTJES, WAT HEB IK DAAR GEKRAAKT? TOCH NIET DIE PRACHTIGE VAAS HOOP IK?!
DAT MOOI'S HOORT HIER NIET OP ZOLDER THUIS; IK ZAL HAAR VOORZICHTIG NAAR BENEDEN BRENGEN, IN HET SALON STAAT ZE VEILIGER!
OOOH!
SCHRIK NIET SALLY ZE IS NOG HEEL HOOR IK HEB HAAR GERED!
HEB JE JE NIET BEZEERD?
WAAR HEB JE DAT VRESELIJKE OUDE LELIJKE DING GEVONDEN?
'T IS MAAR HET BESTE DAT IK DAT MISPRODUCT METEEN IN DE VUILNISBAK GOOIEN!